

Az út

- Szia János! Te vagy az?
- Szia Feri! Persze! mi az, romlik a látásod? – mosolygott rá János.
- Ne haragudj, csak halványan láttam az arcod, pont a szemembe süttött a Nap, amikor eljöttél mellettem – Feri kotorászni kezdett maga körül jobb kezével kalapját keresve, közben bal kezével az arcát próbálta árnyékolni az erős fénytől.
- Ja, semmi gond – nevetett János - Én már megszoktam.
- Te is erre jössz? Régen láttalak, hogy vagytok?
- Igen, elég régen. Már van vagy tíz tizenöt éve is talán.
- Annyi biztosan, mert már emlékszem is, hogy hol találkoztunk. Egyik télen. Ti is kint voltatok korcsolyázni a Városligetben.
- Igazad van, már emlékszem én is. Az valóban kábé tíz éve lehetett, mert mi nem sokkal utána Angliába költöztünk. Azóta is ott élünk.
- Tényleg? És milyen Anglia? Együtt vagy még a pároddal... ?
- Klárával – mosolygott János, mert tudta, hogy Ferinek nem jut eszébe a párja neve.
- Ja igen, Klárával – mosolygott Feri. Próbálta elrejteni a zavarát, hogy nem emlékezett.
- Persze, együtt vagyunk, plusz két kisgyerek. Így éldegélünk ottkint. De válaszolva a kérdésedre, elég jó, szeretjük! Tudod, a gyerekek is ott születtek, nekik már az a haza és ez a külföld. Furcsa helyzet, de így alakult. Ezzel kell együtt élnünk.
- Hát igen, az élet produkál érdekes helyzeteket, aztán rajtunk múlik, hogy mit hozunk ki belőlük – értet egyet Feri.
- Tudod, mi sem terveztük el, hogy így legyen, de a munka meg a családi dolgok valahogy erre az útra vezettek minket.
- Persze, teljesen megértem. Minket is már párszor nehéz döntésekre késztetett az élet, de a lényeg, hogy pozitívak maradjunk.
- Na mesélj, kíváncsi lettem.
- Á, nem akarlak untatni. Másnak nem hiszem, hogy érdekesek ezek a történetek - szabadkozott Feri.
- Dehogynem, ne viccelj! Ha csak nem annyira privát, nem akarok a magánügyeitekben turkálni, de most úgyis nagyon ráérünk, szívesen hallgatnám – egy kedves mosollyal és Feri vállának megérintésével próbálta szóra bírni.
- Hát jó, ha ragaszkodsz hozzá – ezen mindketten jót nevettek.
- Igen, sőt követelem! Mondj el mindent, de vigyázz, eskü alatt vallasz! – nevetett még hangosabban János.
- Na jó, kezdjük az anyósommal.
- Ajjaj, jól indul a buli! Megnézem, lehet van itt valahol két doboz sör a táskámban, erre inni kéne!

- Á, hagyd, évek óta nem iszom egy kortyot sem. Ez lesz a másik sztori.
- Na haladunk Ferikém, akkor én sem keresgélem azt a söröcskét, amúgy sem tudom, hol hagytam a táskám. Gondolom Klárinál van.
- Ők is itt vannak?
- Persze valahol itt keveregnek mindhárman. Majd bemutatom a gyerekeket is. Nagyon aranyosak. De tudod milyenek, nekik minden új. Imádnak mindent felfedezni, megfogdosni.
- Az biztos, a gyerekek szenzációsak úgy összességében. Őket még hajtja a kíváncsiság, az életöröm, az őszinteség és a játék varázsa. Alig várom, hogy megismerjem őket – mondta Feri miközben a távolba meredt elgondolkozva.
- Persze, és nálatok? Vannak gyerekek? – kérdezte János felhúzott szemöldökkel.
- Nem, nincsenek – zárta rövidre a választ Feri, de nem vitte le a hangsúlyt a mondat végén, szeretne volna elmondani, végre valakinek kiönteni a szívét, de János nem volt vevő a témára. Nagyon érdekelte a már felhozott téma:
- Na de meséld az anyósos történetet, nagyon kíváncsi vagyok.
- Hát jó. Az egész már a kapcsolatunk elején kezdődött, amikor megismerkedtem Andival.
- Bocs, ő is itt van? – vágott a szavába János.
- Á, nincs, de majd ezt is elmesélem.
- Hú, gyűlnek a történetek, ne írjunk listát, hogy el ne felejtsem? – nevetett János.
- Lehet, hogy kéne – válaszolt Feri, de az Andi-s téma láthatóan elkésztette, nem tudott most Jánossal nevetni, csak egy hamis mosolyt erőltetett az arcára a kellemetlenségét álcázni, de inkább olyan lett, mintha grimaszolna.
János ezt észre sem vette, csak az „anyós témát” várta.
- Na, hogy is volt az anyóssal? – kérdezte. Kezét megint Feri vállára tette és nagy szemekkel várta a folytatást. Mint akinek szintén van ilyen esete és nagyon szeretne egy lelki társat találni, akivel jól kibeszélhetik az *anyósokat*.
- Hát jó. Hol is kezdjem. Talán a legelején, mert abból indult minden. Andit anyukája egyedül nevelte. Amikor az alkesz apja meghalt, Andi még csak tíz éves volt. A fickó szétitta a máját. Azaz kettőt, mert transzplantátumot is kapott egyszer.
- Te jó ég! – sápítózott János és a táskájáért nyúlt, hogy kivegyen egy dobozos sört, de eszébe jutott, hogy nincs nála - biztosan a feleségénél hagyta – gondolta.
- Szóval tíz éves korától egyedül nevelte Andit. Végül is, megadott neki mindent, de a szeretethiánya miatt magához láncolta teljesen. Belenevelte, hogy neki most őrá kell gondoskodnia, mert eddig ő gondoskodott Andiról. Andi így is élte az életét, tizenéves korától szinte csak az anyja óhaját nézte. Egyetemre sem ment, pedig szeretett volna, de nem tudta otthagyni az anyját, pedig egészséges volt. El tudta magát látni öregkorában is. De neki ez volt a kényelmesebb. Hogy nem érezte, vagy önző módon tudatosan terrorizálta, zsarolta ezt nem tudom. A lényeg, hogy Andi a rabszolgája lett szinte. Húsz volt, amikor találkoztunk, nekem nagyon megtetszett. De ahogy velem kezdett járni, felszabadult, elengedte az anyját. Rájött, hogy van saját élete és azt kell élnie. Persze én soha nem hergeltem az anyja ellen, de éreztem, hogy ő engem szívből gyűlöl. Kár, mert nem kellett volna így lennie. De emiatt Andi is eltávolodott tőle. Megvédett, mert nem érezte jogosnak, hogy engem bánt. A részletekbe nem mennék, már túltetem magam ezeken a dolgokon. Megbocsátottam neki a lelkemben. Tudod rájöttem, ha nem tenném magamnak csinálnék fölösleges terhet. Nem szabad!

Elengedtem minden ilyen rossz dolgot. Aztán ő is oldja meg az ő oldalán, ha tudja. Ez már nem az én feladatom.

János türelmesen hallgatta, de látszott, hogy valami nagyon kikívánczik belőle. A gyötrődés az arcára ült.

- Feri, szeretnék mondani valamit és ezért is nagyon örülök, hogy összefutottunk – fordította komolyra a szót János
- Hallgatlak – válaszolt Feri kíváncsian és még mindig a kalapját kereste a kezével.
- Kicsit örülök is, hogy Andi nincs itt. Mert róla van szó. Ha itt lenne, nem tudnám így elmondani neked.
- Elmondani Andiról? Mit? – csodálkozott Feri.
- Amikor Andival összejöttetek én nagyon féltékeny voltam és olyan dolgokat mondtam rólad, ami nem volt valós. Próbáltalak közvetve besározni Andi előtt, hogy téged dobjon és én elhívhasam randizni – mondta János lesütött szemekkel – kérlek bocsáss meg. Már megbántam. egyből utána éreztem, hogy aljas húzás volt.

Pár másodperc után szólalt meg Feri:

- Hallottam pletykákat erről, de nem gondoltam, hogy igazak, nem is foglalkoztam velük.
- Sajnos de, igazak voltak. Hülye voltam, nagyon bánom.
- Figyelj, értékelem, hogy ezt most elmondtad. Nekem ez az őszinte megbánás sokat jelent, tényleg – kezét nyújtotta János felé.
- Akkor nem haragszol?
- Tiszta szívemből mondom, hogy NEM – és szeretettel Jánosra mosolygott. János a könnyeivel küszködve szólalt meg:
- De biztosan?
- Hidd el, nincs bennem rossz érzés. Eddig sem volt, mert nem tudtam róla és most sincs. Az én életem nagyon boldog volt Andival. Nem érzem, hogy a keveréseid hatással lettek volna ránk. Felejtjük el barátom!
- Nem tudod mennyire hálás vagyok neked ezért. Nagyon köszönöm Feri! Te tényleg egy rendes ember vagy! Megérdemled a boldogságot – mondta János – De most rohannom kell, még rengeteg a dolgom. Megszorította Feri kezét és elsietett.
- Várj! Valamikor összefuthatnánk egy kávéra! – kiabált Feri János után – Mikor jöttök haza megint Angliából? A családotat sem mutattad még be.
- Á, már nem szoktuk hazajárni, nem maradt semmi kötődésünk itthon, csak pár régi ismerős, mint te – de ezt már alig lehetett hallani.

Feri még hosszú percekig elmélkedett a hallottakon, de nem haraggal, inkább nem értette, hogy hogyan nem vette észre a keverést a háta mögött. – *Vajon így elvakított a szerelem?* – mondta ki hangosan és jót mosolygott ezen ő maga is. Andira gondolt és az együtt töltött csodálatos évekre. A rengeteg emlékre. A közös kirándulásokra, kávézásokra, mozira, kertészkedésre, utazásokra. Olyan sok volt az élmény, csak úgy dőltek rá az emlékképek és el is érzékenyült tőlük. Egyik emléket sem adott volna oda a világ minden anyagi kincséért sem. A legkisebb is többet ért neki az összes földi javaknál.

- Feriiii! – kiáltott valaki hangosan, amire Feri visszazökkent az ábrándozásából és körbenézett, hogy ki lehet az.
- Szabi? Ezer éve! Hát te? Nem tudtam, hogy te is utazol!
- Ja, tegnap még én sem – nevetett Szabolcs.
- Aztán mégis?
- Úgy látszik. És hogy vagytok Andival?
- Hát, már nem vele. Sajnos..
De be sem fejezhette a mondatot Szabolcs a szavába vágott:
- Megcsaltad és dobott mi! – nevetett kicsit idétlenül.
- Ja, olyasmi, de nem csaltam meg – mondta Feri keserűen. Nem akart Szabolccsal beszélni erről, meg ő nem is igazán ismerte Andit. Nem is nagyon akart Szabolccsal beszélgetni semmiről. Meg is lepte, hogy észrevette és pláne, hogy megszólította.
- Most mit melózol?
- Semmi különös, itt vagyok Budapesten egy műanyag újrahasznosítással foglalkozó cégnél. Projektekkel viszek.
- Az komoly, jól nyomod haver. Képzeld én meg beszálltam egy nagyon ütős üzletbe, részvényeket adunk veszünk. Van pár bennfentes alapkezelő ismerősöm, ha érdekel beszállhatsz te is! Na mit szólsz? – villogtatta szemeit Szabolcs.
- Kösz Szabi, de nem érdekel az ilyesmi, meg aztán nincs is akkora szabad összegem, amit ilyenbe fektethetnék. A megtakarításomat meg nem kockáztatnám semmivel, az az öregkoromra van félretéve.
- Hát jó haver, te tudod.
Feri tudta, hogy Szabi szeret nagyokat mondani, de azt is tudta, hogy nem beszél mellé, valóban nagyon ügyes volt a befektetések terén. Mindig komoly autókkal járt, igényesen öltözött. Bár meg is látszott rajta a sok hajtás és nem alvás. Alig múlt negyvenöt, de inkább hatvan közelinek látszott.
- És nálad? Család? Gyerekek? – érdeklődött Feri, de inkább csak illendőségből. És megint a kalapjáért kotorászott, de most a másik oldalon, hátha rosszul emlékezett, hova tette. De nem találta ott sem. Még mindig hunyorgott a szemébe tűző fénytől.
- Á, ne is kérdezd! Háromszor váltam, van négy gyerek a három nőtől.
- Hú, az nem egyszerű!
- Nekem mondd? Az utolsó csepp véretem is kiszívják.
- Hát nem irigyellek Szabi – mondta őszintén Feri.
- Jó azért nem kell sajnálni! – mondta Szabi egy kaján mosollyal az arcán – azért jó életem van ám! Sokat melózok, de a gyümölcsöt is magtanultam élvezni. Öt autóm van. Persze nem ez a lényeg, de én megteremtettem magamnak. A legolcsóbb is húsz milla haver - mondta büszkén.
- Ja, nekem egy húsz éves Volvóm, de nagyon szeretem – mondta meg Feri szerényen.
- Jók a Volvók – jegyezte meg érzéketlenül Szabi
- Mondjuk az meglep, hogy így futunk össze. Hogyhogy te is most utazol?
- Á, szervízben vannak a kocsik. Hallod akármilyen drága kocsit is veszel azt is kell ám szervizelni! ÉS! Tudod mennyi egy Bentley-n olajat cseréltetni?
- Hát, fogalmam sincs! Százezer?

- Ja, ha a sufnituningos Jocihoz viszem. Talán. De még garanciális, nem vihetem oda, mert ugrik a garim, érted. Na mindegy is. Nem a te gondod. – Jut eszembe, pár éve kértem tőled kölcsön, emlékszel? Egy huszast, mert pont az első feleségemnek volt a névnapja és elfelejtettem virágot meg bombont venni neki. Nagyon ciki lett volna úgy hazaállítani, és pont veled futottam össze a kávézó előtt az Oktogonnál.
- Valami rémlik, de az már vagy tizenöt éve volt – emlékezett vissza Feri
- Ja, lehet. Persze, hogy rohan az idő! De arra is emlékszem, hogy azt a pénzt nem adtam vissza neked. Felírtam akkor a számod, de a cetli elkeveredett vagy nem is tudom, szóval nem tudtam hol keresselek. Vagy az is lehet, hogy teljesen elfelejtettem.
- Hát én mindig ott jártam abban az időben...
- Jó, figyelj, hülye voltam. De nem szeretnék az adósod maradni, mit szólsz, ha most adok százezret? Infláció, kamatok, késedelmi díj – nevetett Szabolcs, mint egy zshivány kisgyerek.
- Jajj, dehogy is. Én nem vagyok uzsorás! – mosolygott Feri
- Én meg nem vagyok olyan, aki lehúzza a haverjait. Nagyon sajnálom, hogy eddig nem adtam meg neked. Akkor? Mennyi legyen?
- Szabi, felejtjük el! Tényleg.
- Na ne viccelj! – és már nyúlt is hátra a zsebébe a tárcájáért. Nagy szemekkel csodálkozva nézett. Arca elkomorodott. – De hol a tárcám?
Férinek most ugrott be a tizenöt évvel ezelőtti eset. Ugyanez volt a helyzet. Szabolcs akkor is otthon felejtette a tárcáját.
- Szabi, most komolyan. Ne rágódj ezen! Felejtjük el! Nekem nem hiányzik az a pénz, eddig is meg voltam nélküle.
- De nem így megy ez, ha valaki kölcsönkér, adja meg!
- Igen, de értékelem már az őszinte szándékodat is, hidd el! Nekem mindenem megvan, ami kell! Komolyan – Szabolcs vállára tette a kezét és a szemébe nézett. Ez a tekintet meggyőzte Szabolcsot is. Nem erőltette tovább a dolgot.
- Rendes tőled, de tényleg. Amúgy rohadt kellemetlen, megint az a szaros tárca... - dühöngött még kicsit Szabolcs. Figyelj, igazán szeretnék majd kiengesztelni, ha befektetés érdekel, neked mindig lesz valami ötletem, oké?
- Persze, köszönöm – mosolygott Feri.
- Csapj bele haver, most rohannom kell. Rengeteg még a dolgom.
De alig mondta ki ezeket a szavakat, már el is tűnt.
Feri ott maradt magában a gondolataival. Hova siet ma mindenki, nem bírják ki az utazás végéig... De nem is bánta, egyikőjükkel sem akart több időt tölteni. Andi járt a fejében. Andival szeretett volna lenni, nagyon hiányzott neki.

Ezek a találkozások más emberekkel, régi ismerősökkel csak megerősítették benne az érzést, hogy Andi teljesen más. Mint a ying és yang, tökéletesen összeillenek és együtt alkotnak egy egészet.

Hangokra lett figyelmes, amik visszazökkentették az ábrándozásából. Egy kisebb csoport volt, úgy látszott régi ismerősök, mert nagyon megörültek egymásnak. Na, - azért ilyen is jó látni a mai világban – gondolta. De még mindig a szemébe süttött a nap, nem is látta rendesen őket, eszébe jutott a kalapja, újra kezdte keresni – *nem értem, itt kell lennie valahol.*

De ez sem lehet igaz, hogy mióta jövünk végig az én szemembe süssön. Órák óta utazom és most meg pont úgy fordultunk, hogy még mindig én kapjam a szemembe. Lehet keresnem

kéne egy másik helyet, ahol nem fog a szemembe sütni – gondolta. Épp fel akart állni, hogy elinduljon, amikor valaki megfogta a vállát. Megfordult és egy idős néni állt mellette. Nem tudta megállapítani a korát, de olyan hetven nyolcvan év körülnek gondolta.

- Elnézést aranyoskám – szólalt meg a hölgy.
- Csókolom – köszönt rá Feri udvariasan.
- Nem bánja, ha kicsit csatlakozom? – kérdezte kedves, de kicsit szigorú arccal.
- Persze, tessék csak, mint látja egyedül vagyok éppen – mosolygott Feri. Bár az idős hölgy mogorva tekintete egy kis kellemetlen érzéssel töltötte el. Nem is a tekintet, hanem az, hogy mélyen a szemébe nézett, mintha a lelkébe látna. – És hova tetszik menni?
- Hova hova, maga is ezzel jön nekem? – kérdezte morcosan.
- Elnézést, csak gondoltam beszélgethetnénk, ha már ide tetszett jönni hozzám.
- Jajj, elnézést aranyom, nem akartam goromba lenni, de már maga a sokadik, aki ezt kérdezi. Nem magára vagyok mérges, csak mostanában sok mindent elfelejték és ilyenkor döbbenek rá, hogy erre sem emlékszem, hogy hova indultam – jegyzi meg szomorúan az idős hölgy – De nyugi, pár perc és eszembe jut! Mindig eszembe jut! Ne ijedjen meg, nem kell kíséretetnie, mint egy elveszett kisgyereket – mondta ezt már nevetve.
Ez Feri is megnyugtatta, mert nem akart vakvezető kutyát játszani és nyomozni egy feledékeny néni útirányát.
- Nem történt semmi. Örülök, hogy van társaságom, különben csak a lelkem dolgain rágódom – mondta elmélázva a gondolataiban.
- És honnan jön drágám?
- Budapestről.
- Én is éltem Budapesten. De jó egy falubelimmal találkozni! – nevetett a hölgy – Budapest melyik részen?
- Az Oktogontól nem messze a Szófia utcában.
- Ez igaz? Nem viccel?
- Nem. Tényleg ott lakom. Már gyerekkorom óta. A szüleim lakásába költöztem vissza, miután elhunytak.
- Én régebben a 20-as szám alatt laktam. Nagyon szerettem ott élni. A belső udvarra nézett a konyhaablakom. Északnyugat felé nézett. Nyáron kellemes hűvös volt, csak délután érte a nap pár órára. De ez már régen volt húsz éve talán, lehet már harminc is.
- De én is a 20-as szám alatt lakom! – csodálkozott Feri. Nagyon meglepődött – Melyik emeleten tetszett lakni?
- Hát a földszinten. Vagy hogy mondják, mert nem is volt igazán földszint, de emelet sem.
- Magas földszint. Emlékszem.
- Mire angyalom?
- A nénire. Gizinéni, ugye?
- Sárosi Gizella a nevem, honnan tudja?
- Mondom, hogy emlékszem! Rémlik gyerekkoromból, hogy mindig le tetszett szidni minket, mert az ablaka alatt rúgtuk a falat a bőrfocival.
Gizella néni összeráncolt szemöldökén és távolba meredő tekintetén megakadt Feri szeme. Látta, hogy kutat az emlékei között. Hirtelen elmosolyogta magát, mintha örült volna, hogy egy régi emlékre akard, aztán gyorsan átváltott újra szigorú arcra és Ferire nézett.

- Tárnokfalvi Ferenc – mondta Feri, de úgy mintha kérdezné, felemelte a hangsúlyt a végén és szélesre húzta a száját, mint aki érzi, hogy rajtakapták valamin.
- Áhá! Bár nem ismertelek fel, de éreztem, hogy valami ismerős benned – jegyezte meg a néni vészjósló hangon.
- Tetszik rám emlékezni?
- Mi az hogy! Te voltál az egyik rosszcsont, akik állandóan rúgták a falamat. Úgy döngött az egész ház, azt hittem szétszakít az ideg.
- Jó, de csak nyáron – próbált szépíteni a dolgon Feri.
Gizella néni nem szólt semmit, összeszorította az ajkait és tekintetét élesen rászzegezte, de úgy, hogy Feriben meghűlt a vér. Érezte, hogy ez nem segített, csak olaj volt a tűzre. Pár másodpercig csak nézték egymást, azaz Gizella néni, mert Feri elkapta a tekintetét és a föld felé bámult bűnbánón. Már nem is zavarta az erős fény, ez a beszélgetés átváltotta a figyelmét a lelki dolgaira. Most csak az érdekelte. Pár másodperc múlva megszólalt, érezte, hogy ki kéne engesztelnie az idős hölgyet.
- Nagyon sajnálom Gizinéni!
Az idős hölgy abbahagyta a homloka ráncolását, de még mindig nem szólt, csak nézte Ferit a nagy kék szemével. Feri folytatta, mert úgy érezte, még van mit mondania:
- Bár nagyon régen volt, de egyet biztosan tudok. Nem azért csináltuk, hogy önt idegesítsük. Csak játszani akartunk és a játék hevében teljesen megfeledkeztünk magunkról. Tessék elhinni, semmi aljas szándék nem vezérelt minket. Esküszöm!
Gizinéni arca megenyhült és még a fejét is kicsit megbiccentette, ahogy Ferit hallgatta. Majd Feri folytatta:
- Emlékszem, sokszor ki tetszett kiabálni idegesen. De mi nem vettük komolyan, nevetgáltunk csak, picit abbahagytuk, de pár perc múlva újra kezdtük. Hát bevallom, most felnőtként, ha valaki ugyanezt csinálná, engem is szétvetne az ideg.
Gizinéni elmosolyogta magát, örült, hogy Feri megértette és átérezte az akkori dühét.
- Sajnos már ezzel nem tudok mit csinálni, de szépen kérem, tessék megbocsátani, őszintén sajnálom, hogy ilyen ideget okoztuk önnek annak idején. Higgye el, már nem csinálnék ilyet! – nevetett fel Feri. Ezen Gizinéni is jót nevetett.
- Az biztos, mert jól el is náspángolnálak a sétáló botommal - és felemelt ökölbefeszorított kezével mutatta a mozdulatot.
Mindketten jót nevettek.
- És, nős vagy? Van családot Ferikém? – érdeklődött kedvesen Gizinéni.
Ferinek elszorult a hangja, nyelt egy nagyot.
- Nős voltam. Andinak hívják, de két hónapja itt hagyott. Nagyon súlyos rákja volt, hamar elvitte – mondta Feri szomorúan.
Andi halála óta sokat töprengett az élet értelmén, hogy vajon mi lesz az élet után. Fognak-e majd találkozni még? És ha igen, milyen formában? Álmában rendszeresen megjelent neki Andi és nagyon nyugodt volt, szép és egészséges. Nem olyan, mint élete utolsó napjaiban. Ott már alig lehetett ráismerni. A sok sikertelen kemoterápia és kezelés teljesen kiszívta az életerejét. Utolsó találkozásukkor még egyszer megszorította Feri kezét és rámosolygott. A szemében tisztaság és igazi szeretet volt. Mintha azt mondta volna - *Nyugi, minden rendben lesz!*
Gizinéni nem szólt, szerető tekintetét Ferire szegezte és megsimogatta az arcát. Mint egy szerető nagymama.
Egy óvodás csoport haladt el mellettük, páran rájuk mosolyogtak. Az óvónő terelgette őket:

- Haladjunk gyerekek! – mondta kedvesen, de kicsit sürgetően.
Feri az óvónőre nézett, ismerős volt neki, de nem tudta honnan.
Ahogy elhaladt a csoport visszafordult Gizella nénihez, de közben már ő is elindult a csoport után.
- Hova tetszik menni Gizinéni? Nem marad itt velem?
- Angyalom, mennem kell, hátha menet közben rájövök, hogy hova indultam – nevetett – vigyázz magadra Ferikém! Nagyon örülök, hogy láttalak! Csókollak drágám!
De ez már alig hallatszott. Közben Feri rájött, hogy jobb is, hogy elment Gizinéni, mert nem akarta vele nyomozni, hogy vajon hova indult. Biztosan várja valaki, csak nem fog eltévedni...
Ahogy ezen morfondírozott, hirtelen őt is magával ragadta a gondolat: - *én hova is indultam?*
Aztán észrevette, hogy már nem is zavarja a fény annyira – *dejó, végre elkezdett esteledni* – gondolta. Már a kalapját sem kereste, ez a fény már jól is esett neki. Lehunyta a szemét és élvezte a melengető sugarakat. Nyugodt volt és békés. Mintha a lelke súlya könnyebb lett volna, mint az induláskor.
Andira gondolt. De már csak a szép jutott eszébe. A kedvessége, a mosolya, az ölelése. Ahogy szeretettel a szemében mondogatta állandóan: - *Annyira szeretlek, hálás vagyok érted!*
Örömkönnye szöktek Feri szemébe. Érezte, hogy ezek az emlékek örökké az övé és senki nem veheti el tőle! Arra gondolt, hogy bárcsak minden ember megélhetné legalább egyszer ezt az érzést! Biztosan nem lenne többé háború a világban!
Olyan nyugodt volt, szinte elbóbiskolt, amikor hirtelen melegséget érzett az arcán és lassan kinyitotta a szemét:
- Andi te vagy az? De hogyan? Nem értem.
- Persze, hogy én vagyok drágám!
- Álmodom? Mi történik? - kérdezte Feri szinte kétségbeesetten.
- Látom még nem érted. Nyugi, segíték – mondta Andi boldogan.
Feri láthatóan kezdett megnyugodni, de még mindig úgy nézett Andira, mintha csodát látna. Úgy meglepte, hogy csak most eszmélt fel, hogy megölelje. Hatalmas melegség öntötte el a szívét. Már régóta nem érezte ezt, de most özönvízként zúdult rá, ahogy szerelme újra vele volt. Nyúlt Andi felé, ekkor Andi őszintén a szemébe nézett és megszólalt:
- Szerinted hol vagy?
- Hogy érted, hogy hol vagyok? – kérdezett vissza csodálkozva Feri.
- Hát ez fantasztikus, hogy én vagyok az első, aki felnyitja a szemed! – nevetett Andi.
- Még mindig nem értem – mosolygott együtt Andival, de a zavarodottság jelei is ott voltak az arcán.
- Drágám, néztél már körbe? – kérdezte Andi
- Körbe? Eddig alig bírtam kinyitni a szemem, tényleg nem látod valahol a kalapom? Egész úton azt keresem, de sehol sincs.
Andi ezen akkorát nevetett, alig jött ki hang a torkán. Percekbe telt mire abba tudta hagyni, de ekkor már Feri is kezdett kíváncsi lenni és megpróbált körbe nézni. Nagyon meglepte, amit látott, mert a fényáradatban egyre jobban ki tudta nyitni a szemét és kezdtek kirajzolódni a dolgok. A hangok is egyre erősödtek és tisztábbak lettek. Emberi hangok voltak. Egyre többen. Kezdték az alakok is formát ölteni, de valami mégis furcsa volt. Ahogy Andira nézett, már az ő alakja is megváltozott. Ő volt, de mégsem. Érezte, hogy Ő Andi, de amit látott, az nem az ő Andija volt, aki pár hónapja elhunyt. Olyan volt, mint egy áttetsző fény-plazma.
- Ez mi? Hogy? – értetlenkedett Feri.

- Hát még mindig nem érted? – mosolygott Andi, de Feri ezt nem a szemével érzékelte. Érezte Andi minden gondolatát, szeretetét. Még soha nem érzett ilyet.
- Mi most...?
- Igen! – válaszolt Andi komolyan, de még mindig vidáman – Bizony drágám.
- És ez a rengeteg ember? A legtöbb ismerősem is itt van. Ők is velünk utaznak?
- Igen Feri. Ők is!
- És miért vagyunk ilyen sokan? – csodálkozott Feri és nézet körbe minden irányba.
- Ez most történt. Eddig nem volt ilyen tömeg. Sokkal kevesebben voltunk pár órája még.
- De kik ezek és miért velünk utaznak? – értetlenkedett Feri még mindig.
- Drágám – nézett rá Andi komolyan - Mi az utolsó emléked az utazás előtt?
- Hú, épp vettem ki pár lapot a céges nyomtatóból, egy projektemhez gyűjtöttem anyagot.
- Ennyi? Semmi más? – kíváncsiskodott Andi.
- De, valami történt. Egy óriási villanás, ha jól emlékszem.
- Azaz – válaszolt Andi szomorúan.
- Mi az az, azaz? – mert Feri még mindig nem értette teljesen, hogy mi történik.
- Az a villanás, az egy óriási robbanás volt!
- Robbanás? – kiáltott fel Feri.
- Igen, de nyugi. Itt már semmi nem történhet veled. Csak a tested semmisült meg és ahogy hallottam itt a beszélgetésekből, elég valószínű, hogy minden más emberé is a Földön. Ezért ez a hatalmas tömeg.
- De te honnan tudod ezt? – kérdezte Feri szinte hisztériázva.
- Nyugodj le kérlek! Mondom, itt már nem kell félned!
Feri kicsit nyugodtabb hangon kérte:
- Rendben, de akkor elmondanál mindent kérlek?
- Persze, elmondom, amit tudok. Amit másoktól hallottam. Hát a földön a vezetők egymásra lícitáltak. Kinek van több és nagyobb atomfegyvere. Minden nagyon gyorsan történt és csak annyi információnk van, amíg le nem állt az internet. Nem tudni ki kezdte. De az első becsapódás után pár órával már semmi nem maradt a földből. Azt tudjuk, hogy amikor az USÁban csapódott egy hatalmas töltet, ami megindította a Yellowstone alatt szunnyadó szupervulkánt. Állítólag olyan volt a robbanás összedódott ereje, hogy Japánban is érezhető volt a lökés! Ezután pedig akkora atomtöltetekkel lőtték egymást a vérszemet kapott vezetők, amikhez képest a T-Sar bomba is csak petárdának számítana.
- De hogy? Ekkora bomba is létezett? Nem ellenőrizte ezt senki?
- Viccelsz? – nevetett fel Andi – teljesen megőrültek ezek a *hatalmasok*. Úgy tűnt, pár perc után már mindenki kilőtte, amiye csak volt. Vagy amit csak tudott mielőtt a szárazföldek megsemmisültek. Ezután már több száz atomtöltet volt a levegőben és a sok már teljesen elpusztított területekre is csapódott. De azt már senki nem láthatta. A földkéreg megrepedt, de ezt már csak a legutolsó túlélők, illetve legtovább életben maradók feltételezték. Tudomásunk szerint az űrben sem tartózkodott egyetlen asztronauta sem és mivel a föld egy radioaktív, halott kőtömbbé változott, még a légkör is szétégett. Legalábbis sokan ezt beszélnek itt.
- Hú, ilyet még filmben sem láttam – Feri alig tért magához.

- Azért izgulni nem kell, megtudtam, hogy minket a földön óriási hazugságokban, hipnózisban tartottak ám!
- Ezt, hogy érted? – kérdezte Feri kíváncsian.
- Hát úgy, hogy a földet, de legalábbis azt a részét, hogy milyen hely legyen, azt mi teremtettük meg, emberek. A kollektív tudatunkkal.
- Ezt nem értem – értetlenkedett Feri.
- Nem baj, nyugi. Idő kell, hogy átállj a tiszta tudatra – mosolygott Andi – persze, itt nincs idő, inkább úgy mondom, a gátak elmúlnak és be fogod tudni fogadni az információkat.
- Érzem, hogy teljesen új gondolatok jönnek, de nem tudom értelmezni őket még.
Andi bólogatott mosolyogva:
- Az az! Jól érzed! És képzelj, elárulok egy óriási dolgot. Amit eltitkoltak előttünk a földön. De legalábbis nem reklámozták: azt, hogy mi soha nem teremtettünk semmi újat a világon! Semmilyen találmány, „felfedezés”, újítás, műalkotás, építészet remekmű. Semmi nem egy adott ember érdeme!
- Hanem? – kérdezett vissza Feri izgatottan.
- Hanem minden már létezik! Van egy végtelen információs mező! Képzelj, abban minden benne van, ami lehetséges. A földön nem értettem, de ebben a dimenzióban felfogtam a végtelen-t. Ez az amit most már te is érzel, de nem tudod hova tenni hirtelen.
- Hát ez elképesztő! – válaszolt Feri, ahogy kezdett tudatosulni benne a sok új információ – De vajon miért titkolták előlünk ezeket a dolgokat?
- Vajon miért? Hogy irányíthassanak. Aljas hatalomvágyból! Mi másból! – fakadt ki Andi – persze mindent itt sem értünk és nem is érthetünk szerintem, de a Földön a teremtő szikráját kaptuk meg és szabad akaratot és hozzáférést a kollektív tudattárhoz, a végtelen információs mezőhöz. Szerinted tudtak volna birkanyájként kezelni több milliárd embert, és rávenni olyan dolgokra, mint oltások, háborúk, eltorzult nemi identitások, egoista, materialista érdekből elkövetett aljasságok?
- Sajnos a földön ezek a dolgok voltak. Így élt a legtöbb ember.
- Persze, mert meg voltunk vezetve! Egy brutális hatalmi hálózat épült ki az emberi lét tudatos leépítésére és kábulatban tartására.
- Én nem érzékeltem akkor még. Azt hittem ilyenek az emberek és kész. El kell fogadni.
- Á, dehogy. Minden ember egy fantasztikus erejű lény! A teremtő szikráját hordozzuk magunkban. Sajnos azok az erők, akik rabszolgaként tekintettek ránk, nagyon kifinomult módszereket fejlesztettek ki arra, hogy ez ne derüljön ki. A kábító szerek, alkohol, fluorid a fogkrémekben, ivóvízben, mérgek az ételnek nevezett mocskokban, nehézfémek permetezése a levegőbe, hogy azt belelegezve utána nagy erejű elektromágneses hullámokkal befolyásolják az emberi pszichét, mind a tobozmirigy és ezen keresztül az igazi közös tudat eltompítására szolgált.
- Mennyi mindent tudsz már!
- Ezek nem annyira új infók ám. Sokan már a földön is tudták ezt, de ehhez nyitottság kellett és sajnos a tömegek már nem rendelkeztek ezekkel a képességekkel.
- Mesélj még, milyen hazugságokban tartottak még minket?
- Hú, nem is tudom hol kezdjem. A materialista nézet épp olyan rossz volt, mint a legtöbb vallási elvakultság. Mind a tömegek irányításáért lett kitalálva. A végén már úgy tűnt mindent beleadtak a gonosz erők. Jöttek a gyógyszerek, oltások, nano technológiák. Olyan genetikai

újításokat használtak, ami egészségileg és pszichésen is befolyásolta az egyéneket. Tényleg úgy tűnt, elindult egy ébredési folyamat a földön és ezért bepánikoltak és magasabb fokozatba kapcsoltak, nehogy olyan tömeges ébredés legyen, amit már nem tudnak visszafordítani és nem marad kin uralkodni. Jöttek mindenféle gender ideológiák, népességcsökkentő oltások, amiknek végzetes hatásai csak később jelentkeztek, így el lehetett hitetni a tömegekkel, hogy nem azok okozták. Valaki azt mondta, hogy az első nukleáris töltetek is csak népességcsökkentésre lettek volna felhasználva, de valahogy kicsúszott a kezükből az irányítás és hirtelen mindenki beszállt azzal, amije csak volt. E mögött páran az AI ébredését sejtették, de ezt már nem fogjuk megtudni

- Hú, kiráz a hideg – jegyezte meg lenyűgözve Feri.
- Még rengeteget tudnék mesélni, de majd rájössz te is hamar. Egy biztos, rengeteg emberrel kell még találkoznod. Sokan már nagyon vártak rád!
- Tényleg? – kérdezett vissza őszinte csodálkozással Feri. De a sok új információtól még kicsit kábult volt és cikáztak a gondolatai.
- Persze, nagyon jó ember voltál, sokaknak segítettél. Mind nagyon hálásak neked! Senki nem felejtett el, mert a szívükben őriztek! – mondta Andi. Nagyon büszke volt férjére. Bár nem volt neki meglepetés ez a helyzet, mindig is nagyra értékelte a jószívűségét. Igazából ezt szerette benne a legjobban.
- Na és édesanyád? – kérdezett vissza Feri, bár ő maga is meglepődött, hogy így nevezte meg az anyósát a szokásos *anyád* helyett.
- Mi van vele? – kérdezte Andi
- Hát, ő is vár rám? – és Feri nagyon reménykedett a NEM válaszban.
- Dehogy – sóhajtott nagyot Andi. Bár mélyen belül szerette az anyját, mégis a gonosz tettei elidegenítették tőle. – Neki még komoly tanulási és fejlődési feladatai vannak. Bár most az is egy jó kérdés, hogy a régi Föld most megsemmisült, akkor lehet, hogy egy másik helyszín lesz kijelölve erre a célra. Erre viszont én nem tudom a választ, hogy a térben a közös tudat milyen új játszóteret fog létrehozni. Ez gondolom nagyban függ a résztvevők kollektív lelkivilágából. Bár, aki visszatér annak jó oka van. Nem hiszem, hogy az egy olyan világ lesz, ahol szívesen lennénk. Talán egy örültek háza...
- És mi lesz velünk? – kérdezte Feri kíváncsian.
- Nem tudom. Én sem tudom mindenre a választ ám – mosolygott Andi - A kedvencem, hogy milyen könnyű vagyok, nincs súlyom!
- Azta! Ezt nem is figyeltem eddig, úgy el voltam foglalva a gondolataimmal. De jó! – Feri úgy mosolygott, mint egy kisgyerek a karácsonyfa alatt.
- Gondoltam, hogy tetszeni fog – nevetett Andi.
- Akkor mi volt a Föld? Miért voltunk ott egyáltalán?
- Gondolj csak bele. Legalábbis én erre jutottam a témában. Hát nem olyan volt az egész, mint egy játék? Egy óriási játszótér? Mindenki szabadon alkothatott, szerethetett. Gyerekeket nevelhetett – ezen Andi elgondolkozott, Feri látta a szomorúságát.
- Nem rajtunk múltott. Mi nagyon szerettük volna. Megölelte Andit, de ebben a létben úgy tűnt, mintha összeolvadnának egy plazma fénygömbbé és együtt még erősebb fényük volt.
- És mi lenne, ha én ezt át szeretném élni? – érdeklődött Feri.
- Micsodát?

- Hát, hogy gyerekünk legyen. Hogy szerethessük őket és ők is minket. Hogy tanítsuk, óvjuk és adjuk nekik a tudásunk. Hogy egy mennyországot teremtsenek maguknak!
- Szerintem még leszünk jópáran, akik ezt újra szeretnék átélni! Csak rajtunk múlik, hogy közösen megteremtsük ezt a csodálatos világot!

www.bakosart.com